

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 74.765 van 30 juni 1998
in de zaak A. 78.000/XII-1146.**

In zake : de b.v.b.a. A.C. BILLBOARD,
gevestigd te ANTWERPEN,
Wauter Haecklaan 1 H 7

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat H. SEBREGHTS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 33.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de
b.v.b.a. A.C. BILLBOARD op 26 maart 1998 heeft ingediend
om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van
van de beslissing van het Vlaamse Gewest, haar mede-
gedeeld met een brief van 28 januari 1998, houdende
opzegging van de wegvergunning voor het plaatsen van
118 culturele informatieborden langs diverse gewestwegen
op het grondgebied van de stad Antwerpen en houdende
bevel de plaatsen tegen 30 april 1998 in hun oorspron-
kelijke staat te herstellen;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoek-
schrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernie-
tiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
J. STEVENS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 25 mei 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 juni 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C. TEURLINCKX, die loco Advocaat M. GADISSEUR verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat H. SEBREGHTS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het, wat het beschikkend gedeelte betreft, eensluidend advies van Auditeur J. STEVENS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de auditeur-generaal;

1. Overwegende dat de wegvergunning die bij de bestreden beslissing wordt opgezegd, op 19 oktober 1993 door het Vlaamse Gewest verleend is aan Antwerpen 1993 v.z.w.; dat deze vereniging die vergunning "verkocht" zou hebben aan UPSILON n.v. en dat verzoekster in de plaats van laatstgenoemde getreden zou zijn; dat wat daar ook precies van aan is, de verwerende partij het in essentie niet betwist aangezien zij in de brief van 28 januari 1998 waarbij zij de bestreden beslissing aan verzoekster meedeelt, schrijft :

"Op 14.03.1994 werd deze vergunning aan uw firma verkocht, zonder dat mijn dienst hiervan op de hoogte werd gesteld. Nochtans is het zo dat u nu feitelijke houder bent van deze overeenkomst.";

Overwegende dat in de bedoelde brief de verwerende partij vervolgt :

"Ingevolge art. 2 van de algemene voorwaarden heb ik beslist om deze wegvergunning op te zeggen vanaf 1 februari 1998. De opzegtermijn bedraagt 3 maanden zodat alle borden uiterlijk tegen 30 april 1998 dienen verwijderd te worden.
...";

2. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de Raad van State onbevoegd is; dat dit volgens haar zo is omdat het werkelijk en rechtstreeks onderwerp van het beroep de erkenning van een subjectief recht is; dat zij betoogt :

"Wat verzoekster in werkelijkheid de Raad wenst te doen erkennen is dat verwerende partij subjectieve rechten heeft op de uitbating van de exploitatie en uitbating van het openbaar domein, rechten welke voortspuiten uit een overeenkomst met verwerende partij en welke verwerende partij niet op ééNZijdige wijze kan beëindigen zonder de rechten van verzoe-kende partij daarin te erkennen.";

2.1. Overwegende dat de exceptie niet gegrond is; dat verzoekster de schorsing vordert van de beslissing houdende beëindiging van een wegvergunning; dat een wegvergunning, eenzijdige rechtshandeling, per definitie geen subjectieve rechten verleent; dat verzoekster streeft naar het behoud van die wegvergunning, maar daarbij uiteraard niet kan beweren en ook niet beweert dat zij een subjectief recht op dat behoud bezit en dat de beëindiging van de wegvergunning strijdt met haar subjectief recht op dat behoud; dat men de ambtenaar die benoemd is bij een eenzijdige bestuursbeslissing, toch ook niet zal tegenwerpen dat hij de erkenning van een

subjectief recht nastreeft wanneer hij de Raad om schorsing van zijn ontslagbesluit vraagt;

3. Overwegende dat de verwerende partij voorts opwerpt dat de vordering onontvankelijk is omdat zij niet tegen een "rechtshandeling" is gericht; dat volgens haar de brief van 28 januari 1998 zuiver "declaratief" is, want een bestaande toestand vaststelt, te weten dat de vergunninghouder, Antwerpen 1993 v.z.w., de reclameborden niet uitbaatte en dat bijgevolg de wegvergunning een einde had genomen;

3.1. Overwegende dat de exceptie niet kan worden aangenomen; dat het niet zo is dat wanneer de oorspronkelijke vergunninghouder niet langer zelf de vergunning gebruikt, deze vergunning ipso facto vervalt; dat artikel 6 van de algemene voorwaarden betreffende de bezetting van het openbaar domein, naar welke voorwaarden het vergunningsbesluit verwijst, als volgt luidt :

"Al de in deze vergunning voorkomende bepalingen zijn uitvoerbaar ten aanzien van de vertegenwoordigers of opvolgers van de vergunninghouder. Indien de vergunninghouder zijn inrichting aan derden overdraagt, is hij gehouden de Administratie daarvan kennis te geven met opgave van naam, voornaam en woonplaats van de nieuwe eigenaar, zoniet blijft op hem de verplichting rusten het recht te betalen ...";

dat deze tekst onverenigbaar is met de idee dat de vergunning zuiver intuitu personae wordt verleend van welke idee de exceptie uitgaat;

4. Overwegende dat de verwerende partij ook nog opwerpt dat verzoekster het rechtens vereiste belang niet heeft; dat haar argument is dat verzoekster rechtens geen houder van de wegvergunning is en dat als verzoekster al belang heeft bij het voortbestaan van de vergunning, dat belang geen wettig belang is;

4.1. Overwegende dat de verwerende partij niet betwist dat de vergunning -naar het woord dat zijzelf gebruikt- "doorverkocht" is aan verzoekster; dat uit de onder 3.1. aangehaalde tekst uit de vergunningsvoorwaarden blijkt dat de "doorverkoop" van een vergunning niet gewoon verboden is, dat aan de vergunninghouder alleen wordt opgelegd het bestuur daarvan in kennis te stellen;

5. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

6.1. Overwegende dat in haar meeste annulatiemiddelen verzoekster ervan uitgaat dat niet blijkt dat voor de bestreden beslissing een rechtsgeldig motief voorhanden is;

6.1.1. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat als motivering volstaat de verwijzing naar artikel 2 van de algemene voorwaarden voor de bezetting van het openbaar domein, onder welke voorwaarden de wegvergunning verleend werd; dat zij betoogt dat dit artikel 2 immers aan de overheid het recht verleent te allen tijde de wegvergunning te beëindigen;

6.1.2. Overwegende dat in het door de verwerende partij geïnvokte artikel 2 van de algemene voorwaarden is bepaald wat volgt :

"De Administratie heeft altijd het recht, zonder dat de vergunningkrijger uit dien hoofde aanspraak kan maken op enige vergoeding, het gebruik van de toegelaten inrichting tijdelijk te schorsen, alle

wenselijke geachte veranderingen op te dragen, de verwijdering ervan te bevelen en de herstelling van de plaats in haar oorspronkelijke staat te eisen.";

Overwegende dat de geciteerde tekst de verwerende partij wel het recht geeft om aan een wegvergunning te allen tijde een einde te maken; dat hij haar echter niet het recht geeft om zulks willekeurig, dat wil zeggen zonder enig rechtsgeldig motief te doen; dat welke administratieve rechtshandeling dan ook, dus ook de beëindiging van een wegvergunning, immers op een rechtsgeldig motief moet berusten;

Overwegende dan weer dat de discretionaire bevoegdheid die een tekst als de geciteerde aan het bestuur verleent, bijzonder ruim is; dat dit trouwens aansluit bij de regel dat het openbaar domein buiten de handel is, per definitie voor het algemeen belang is bestemd, zodat toegestaan privaat gebruik ervan onvoorwaardelijk moet wijken van zohast het enigermate in strijd met dat algemeen belang komt;

Overwegende dat voor de bestreden individuele beslissing als zodanig geen motief wordt opgegeven; dat uit het administratief dossier en de verweernota echter naar voren komt dat het beëindigen van wegvergunningen voor reclameborden, ook culturele aankondigingsborden, een algemene, voor alle gewestwegen geldende maatregel zou zijn geïnspireerd door de zorg de "visuele polutie" te bestrijden; dat verzoekster, die kennis heeft kunnen nemen van het administratief dossier en de verweernota, die indruk nergens tegenspreekt;

Overwegende dat de middelen die de ontstentenis van een rechtsgeldig motief veronderstellen, niet de nodige ernst vertonen;

6.2. Overwegende dat het overblijvende middel berust op een vergissing; dat die vergissing hierin bestaat dat verzoekster ten onrechte meent dat de echte vergunning niet van 19 oktober 1993, doch van 5 augustus 1993 dateert, en dat zij werd verleend, niet aan Antwerpen 1993 v.z.w., doch aan de stad Antwerpen;

6.3. Overwegende dat bij gebrek aan ernstige annulatiemiddelen de vordering moet worden afgewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig juni 1900 achtennegentig, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

J. BORRET.